

Příprava nájemných vrahů

Upozornění:

Tento článek byl sepsán jen a pouze k informačním účelům. V žádném případě nikoho nenabádá k praktikování popisovaných technik, ani k výrobě, používání, získávání nebo přechovávání zbraní, jedů a výbušnin. Čtenář je v každém případě povinen vždy dodržovat a respektovat zákony České republiky a v maximální míře chránit majetek, zdraví a životy ostatních občanů.

Článek obsahuje popis drastických metod, proto může působit negativně na lidskou psychiku. Proto žádám všechny čtenáře mladší osmnácti let, aby článek nečetli! Ostatní čtenáře prosím o zodpovědné zvážení, zda jim nemůže popis drastických metod psychicky, nebo jakkoliv jinak ublížit.

Dlouho jsem váhal, zda zveřejnit bližší informace i z této oblasti. Je mi jasné, že už jen zmínka o nájemných vrahích je schopna vyvolat hysterii u mnoha lidí, kteří mi to dají opět náležitě znát. Nicméně i tyto znalosti patří do velké oblasti umění boje, proto je myslím vhodné, abych osobní zkušenosti z výcviku popsal.

Jak už jsem dříve zmínil, lze získat ve výcvikových táborech i vzdělání skutečně speciálního charakteru. Jedna z věcí, o které se ve slušné společnosti skutečně nemluví, je výcvik nájemných vrahů. Tohle označení však není úplně přesné, jelikož většine nezásvěcených lidí se ihned vybaví smyšlené postavy z akčních filmů. Všichni známe ty typy tvrdáků v tmavých oblecích, se slunečními brýlemi a pohybující se zásadně pomalým krokem. Naprosto mě fascinují jejich gesta a vtipné průpovědky, než někoho odstřelí. Inu, vždy se mi líbily pohádky.

Ale teď již vážně. Každému, jen trochu inteligentnímu muži, který se kdy prakticky zabýval uměním boje, musí být jasné, jak vzdálení jsou filmoví hrdinové skutečné realitě. Skutečný zabiják musí být hlavně nenápadný. Zapomeňte na tvrdá gesta, vypnutý hrudník a nápadné pohledy. Jde o to, zlikvidovat cíl nenápadně a s co nejmenším rozruchem. V ideálním případě rozpozná vražednou akci až lékař při pitvě. Někdy je dokonce nutné provést likvidaci způsobem, který nevzbudí jakékoliv podezření na cizí zavinění. Pokud není zabiják zároveň sebevrah, má samozřejmě zájem také na bezpečném opuštění místa akce. Hlavně těmto ohledům je pak uzpůsobena hlavní část výcviku. Mou snahou je ukázat vám tímto článkem, že zabíjení není ani zdaleka jen nějaký ten zákeřný výstřel, kdesi v tmavé uličce.

Oproti zažitým představám není obor nájemných vražd povolání, obvyklé v oblasti podsvětí. Rozhodně jsem se za svůj život ještě nikdy neseťkal s mechanismem objednávání zabití jiného člověka způsobem, který je vidět ve filmech. Myslím, že není moc odborníků (je-li vůbec jaký) co by se trvale živili vykonáváním vražd a nechali se za peníze najímat prakticky kýmkoliv. Zdaleka nevím všechno, ale podle dosavadních zkušeností věřím, že nic podobného neexistuje!

Jistou výjimkou snad mohou tvořit mladí a naivní "zabijáci" z podsvětí, s nižším IQ, odkojení právě jen akčními filmy. Co do znalostí a odbornosti jsou to jen samouci, nebo získali určité "profesionální" povědomí kdesi v kriminále. Jsou najímání svými gangsterskými přáteli k jednotlivým vraždám a většinou se jedná o tak šílenou improvizaci, že výsledný efekt nesplní očekávání ani jedné strany. Profesionální život těchto lidí bývá velice krátký a měří se na měsíce, zřídka na roky. Po jedné nebo více provedených akcích se většinou stanou "obětí" policie, která je dokáže rychle zadržet a usvědčit na základě zanechaných stop či jiných závažných chyb. Dlouholeté vězení je pak samozřejmostí. Druhou, horší a bohužel i častější možností ukončení činnosti takového vraha je jeho fyzické odstranění vlastním najímatelem. Je to pochopitelné, jelikož málo inteligentní vrah se pro něj stává trvalou hrozbou a ohrožením, jelikož zná mnoho usvědčujících informací. Nejjednodušší je takového člověka beze svědků zlikvidovat. Přerušuje se tak kruh, spojující objednavatele s původní obětí.

Skuteční profesionálové tohoto oboru pracují dlouhodobě pouze pro jediného pána a jejich pohnutky k vykonávání zabijácké "profese" jsou zcela odlišné od prosté potřeby získat peníze. Jejich faktická existence je potvrzena ve většině organizací, zabývajících se bezpečnostními činnostmi. A to v pozitivním i v negativním slova smyslu. Odborníky na usmrcování nepohodlných osob disponují bezpečnostní a ochranné služby většiny (nejmenovaných:-)) států, špiónážní organizace, specializované policejní útvary

(boj proti terorizmu, organizovanému zločinu, drogám). Z druhé strany barikády je možno zmínit různé, dobře organizované a dlouho fungující mafie či jinak nazývané zločinecké struktury.

Rozumnému člověku je jasné, že lidé s těmito znalostmi nevyrostli jen tak ze země. Vysoká profesionalita musí mít základ v rozsáhlém a značně složitém výcviku, kde lze načerpat znalosti jdoucí do hloubky, stejně jako potřebnou míru praxe. Dříve patřily mezi největší líhně zabijáků například tehdejší sovětská KGB, americká CIA, nebo třeba i izraelský MOSSAD. Po ukončení studené války některé organizace zcela zanikly a jiné dostávají od svých vlád podstatně méně peněz na rozpočet. Už jen málokomu se vyplatí provozovat někde skrytě celá tajná oddělení na výcvik vlastních zabijáků. Daleko levnější je přenechat jejich výcvik odborníkům, kteří se na podobná školení specializovali. Adepti mají také možnost načerpat daleko více odborných znalostí a poznatků z celého světa. Postupem doby vznikají ty nejosvědčenější postupy. Má to mimo jiné význam i ve zvýšení anonymity. Vražděné postupy obvyklé třeba pro KGB, irskou IRA či americký ku-klux-klan, již nejsou pouze jejich specialitou a může se je naučit prakticky kdokoli. Nájemný vrah již nemívá ten klasický "rukopis", čili způsob provedení, podle kterého se dala dříve odhadnout jeho identita s velkou jistotou. Dnes již neexistují typicky ruské, americké nebo arabské typy vraždění a málokterý kriminalista by se odvážil na podobné znaky blíže spolehnout.

Proto se svého času dala dohromady skupina veteránů z tajných služeb, kteří své znalosti použili v tomto lukrativním podnikání. Vysoká odbornost, znalosti a praxe, spolu s velkým množstvím kontaktů všude po světě daly vzniknout středisku, kde se vyučují znalosti "ala" James Bond :-))) S nadsázkou se dá tedy říci, že zabijácký výcvik může absolvovat prakticky kdokoli, kdo si zaplatí. Je a není to zcela pravda. Určitá selekce zájemců přece jen existuje. Skupina, která výcvik provádí, však vyznává morální kredo, že nejsou zavržením hodné znalosti, ale až konkrétní skutky.

"Jestliže dokážeš provést padesát způsobů zabití z tebe ještě nedělá vraha. Vrahem se stáváš, až když začneš skutečně zabíjet!"

Nebo:

"Získávání a předávání znalostí není morálně ani právně nepatřičné. Každý jedinec nese zodpovědnost za své pozdější skutky zcela sám!"

Z trochou tolerance se jeví podobné výroky jako chladně logické. Ne každý, kdo absolvuje zabijácký výcvik se začne živit jako nájemný vrah. Faktem je, že o výcvik mají zájem i lidé z řad osobních strážců, aby mohli lépe čelit případným zákeřným útokům na své klienty. Ale morální aspekty výcviku profesionálních zabijáků jsou mimo téma tohoto článku. Názor na to si musí udělat každý čtenář sám.

To, co bude pro české čtenáře asi hodně překvapivé je země, kde se výcvik v současné době odehrává. Z Ruska, kde celá soukromá výcviková infrastruktura vznikla, přesídlil do České republiky. Rusko je stále ještě v očích nezasvěcených lidí říší zla, kde se spolehlivě ukryje kdejaká "špinavost". V reále už to dávno není pravda. Hranice jsou v podstatě volně průchodné (víza jsou opatřit snadno) čehož využívá velké množství západních novinářů, snažících se vyšťourat nějakou tu senzaci. To je hodně vidět na mnoha televizních stanicích, kde se to posledních pár let jen hemží senzačními reportážemi z ruského podsvětí, armády, speciálních jednotek či milice. Většinou se jedná jen o nafouknuté bubliny, které nejdou do hloubky a podstaty věci.

Právě pro utajení a klid svých klientů přesídlil celý výcvikový aparát do střední Evropy, kde právě Česká republika skýtá nejsnadnější možnosti pro utajení a zdárné fungování. Demografická poloha, cestovní dostupnost a liberální zákony z naší země činí přímo ideální základnu. Denně k nám přicestuje ze zahraničí obrovské množství cizinců, mezi nimiž je prakticky nemožné dohledat rizikové typy. Zájemci o výcvik patří většinou mezi hodně vytižené lidi a tak se chtělo jen málokomu nepohodlně a dlouho cestovat kdesi do zapadlého místa v ruské tajze. Z čehož navíc plynou časté a kompromitující úřední záznamy na hranicích, letištích, atd. Oproti tomu, je ČR pravým srdcem Evropy kde je všude blízko a kam se dá nepozorovaně vstoupit či odejít mnoha pohraničními přechody, kde jsou hlubší kontroly spíše pohádkou. Nutno i dodat, že celý výcvik je koncipován velmi moderně a jednotlivé součásti se odehrávají

na mnoha různých místech. Lze tak vždy volit nejvhodnější zařízení právě pro ten konkrétní druh činnosti, který se zrovna vyučuje. V ČR lze zcela bez problémů a v podstatě anonymně krátkodobě najmout desítky krytých i otevřených střelnic a doslova stovky sportovních areálů, tělocvičen, kempů, atd. Netušené možnosti pro utajený výcvik zabijáků skýtá i snadná dostupnost krátkodobých pronájmů různých zařízení bývalých pionýrských táborů, doškolovacích a rekreačních středisek komunistických SSM či ROH. Tato zařízení jsou často na odlehlých místech uprostřed přírody a o dění v nich se zajímá jen málokdo. Peníze rozhodují. Podobná situace panuje i v sousedním Polsku nebo Slovensku, takže existují spousty možností, jak i velmi podezřelou činnost spolehlivě rozpustit a rozptýlit tak, aby to nepůsobilo podezřele. Organizátoři výcviku to dělají důsledně.

Je skutečností, že "zabijácký" obor zahrnuje tak rozsáhlé kvantum znalostí a informací, které je třeba vstřebat, že ke zvládnutí nestačí žádný víkendový nebo týdenní kurz. Standardní kurz většinou trvá s přestávkami něco kolem půl roku (asi jako autoškola:-)) a výuka jednotlivých disciplín se přizpůsobuje všem zúčastněným. Samozřejmě jen málokdo si může dovolit vypadnout na půl roku z praktického života a tak mají výukové lekce podobu velmi intenzivních školení, které probíhají ve všech možných denních či nočních hodinách. Vše je koncipováno velmi flexibilně a obrovský důraz se klade na aktivní přístup a samostudium. Pracovní skupina se většinou skládá z 15 - 20 vysoce motivovaných osob, takže naprosto odpadají problémy z nedochvilností, vyrušováním a podobnými nepravostmi běžných studentů jiných výukových zařízení. Je to způsobeno i vysokou cenou celého kurzu, která spolehlivě odradí všechny zájemce s nedostatečnou motivací.

Konkrétní náplň výuky je však myslím to, co je zajímavé především. S určitou dávkou otrlosti a morálního cynismu je schopen usmrtit druhého člověka prakticky kdokoliv. Technická stránka provedení již tak jednoduchá není. Nemá cenu se snad ani zabývat střelbou. Střelnou zbraní je schopen zabít prakticky kdokoliv, malé děti nevyjímaje. O podrobnostech se nemá cenu rozepisovat. Technika usmrcení výstřelem je všeobecně známá a donekonečna se omílá v akčních filmech, atd. Za pozornost snad jen stojí metody k utlumení hluku výstřelu, které se v kurzu také vyučovaly. Na většinu pistolí nejde přimontovat klasický tlumič a v mnoha zemích jsou takto uzpůsobené zbraně dokonce zakázané. I tam, kde podobnou pistolí vlastnit lze, vzbudí její majitel přinejmenším nežádoucí pozornost. Proto se musí často improvizovat. Velkou schopnost útlumu zvuku výstřelu má metoda, kdy se hrdlem k ústí hlavně přichytí lepicí páskou prázdná 1,5l PET láhev od limonády. Při výstřelu prolétá kulka snadno dnem lahve, avšak povýstřelové plyny se nahromadí pouze v lahvi z níž unikají otvorem po kulce jen pozvolna. Tím je dosaženo slušné úrovně útlumu. V běžném městském zvukovém pozadí nemusí být výstřel rozpoznatelný již ze vzdálenosti dvaceti metrů.

Přímo detektivkovou klasikou je výstřel na oběť přes přitisknutý polštář. Výplň polštáře rozmělní a odvede proud povýstřelových plynů, což opět ostrý zvuk výstřelu změní na tlumené pufnutí. Dobrou alternativou je uschování pistole do zmuchlané deky (kabátu, ručníků, atd.), která se vloží do igelitové tašky tak, aby se k pistoli dala zasunout ruka. S takovýmto nenápadným zavazadlem může zabiják nenápadně chodit po ulici a snažit se o přiblížení k oběti. Jakmile se dostane do blízkosti několika metrů, usmrtí oběť výstřelem. Pokud se jedná o ulici s rušnějším provozem, nevšimne si nikdo ničeho podezřelého. Oběť, hroutící se na zem, může být okolostojícími lidmi pokládána za člověka stíženého nevolností. Tohle provedení má navíc i výhodu, že zbraň nevyhodí nábojnici někam na zem, ale ta zůstává ve zmuchlané dece. Na místě likvidace oběti tedy zbytečně nezůstává kompromitující důkaz. Určitou nevýhodou je naopak ztížený chod závěru zbraně, jemuž brání ve volném pohybu okolní tkanina. Proto většinou zbraň nenatáhne do komory další náboj, nebo zůstane zaseknutá nevyhozenou nábojnici. Zabiják tak má pro svou akci jistý pouze první výstřel. Pro dobrého střelce však není problém zasáhnout první ranou a další výstřely by stejně jen zvyšovaly riziko prozrazení.

Rozsáhlá nauka o jedech nejde v tomto článku vůbec postihnout. Jedů existuje tak široká škála, že je až neuvěřitelné, kde všude se dají sehnat. I česká příroda je bohatou studnicí látek, které dokážou lidský život ukončit rychle a spolehlivě. Rostlinné jedy jsou dostupné prakticky všude. Dá se vybírat z prudkých jedů, působících velmi rychle (oměj, náprstník), až po jedy se zpožděným, nicméně stoprocentním účinkem (semena ocúnu). Jed se může dostat do těla oběti klasickou orální cestou s jídlem, nebo může být třeba vstřebáván přes pokožku, pokud je nenápadně vmíchán do kosmetického přípravku, který oběť užívá (krémy, šampóny). Doporučovanou metodou je použití jedu jako doplňkové metody při usmrcení

oběti jiným způsobem. Otrávená čepel dýky podstatně zvyšuje možnost úmrtí potenciální oběti i při jinak nesmrtelném poranění.

Občas užívanou zbraní zabijáků je moderní kuše, oblíbená pro svou tichost, neobvyklou průraznost a schopnost dopravit šíp do cíle na relativně velkou vzdálenost. Kuše je však velmi neskladná a nápadná zbraň. Proto je použitelná pouze ke střelbě ze zálohy, ze skrytého místa. Na trhu jsou však k dispozici i daleko menší kuše pouze s pistolovou rukojetí a malým lučičtím. Používají se k nim krátké šípky. S touto kuší se dá již nenápadně chodit po ulici, pokud se skryje třeba do krabice od picy, v jejímž dně je otvor na pistolovou rukojeť. Tyto zbraně mají daleko menší dostřel, průraznost a samozřejmě i ranivost. V podstatě se hodí jen ke smrtící střelbě na krk a hlavu. Vždy zůstává reálné riziko, že se nepodaří oběti způsobit vstřeleným šípem smrtelné zranění. To lze eliminovat použitím jedu. Jed, nanesený na velkou plochu šípu usmrtí oběť i v případě, že je zasažena pouze periferie těla. Jed se dostává ránou přímo do krevního řečiště, kde začíná okamžitě působit. Při zvolení vhodného typu jedu a dostatečné koncentrace je stav oběti téměř beznadějný dokonce i při okamžitém převozu do nemocnice a podání protilátky. Jed se již mezitím dostane z krve do buněk, což je stav, ze kterého není návratu. Do skupiny opravdu nejedovatějších rostlin české přírody patří například tyto zástupci:

Kýchavice bílá (*Veratrum album*)

Náprstník červený (*Digitalis purpurea*)

Ocún jesenní (*Colchicum autumnale*)

Oměj šalamounek (*Aconitum napellus*)

Rozpuk jízlivý (*Cicuta virosa*)

Tis červený (*Taxus baccata*)

Další skupinou jsou jedy živočišné. Pominu našeho jediného jedovatého hada, zmiji obecnou, jejíž jed je jen slabý a tedy nevhodný. V praxi se ani neuplatňují jedy včel, vos a sršňů, jelikož je poměrně problematické jejich získání a následná aplikace. V zabijácké praxi však byl zaznamenán ojedinělý příklad, kdy zabiják použil k smrtícímu útoku živého sršně, přilepeného malým kouskem oboustranné lepící pásky na dlaňovou plochu své rukavice. Svou oběť, o které věděl, že je silný alergik, nenápadně dostihl v prostorách metra, kde ji pak zezadu přiložil na kratičký okamžik ruku se sršněm na krk. Po bodnutí sršně nenápadně odkráčel, zatímco paralyzovaná oběť se v alergickém záchvatu sesula na zem. Smrt nastala otokem dýchacích cest a udušením ještě dříve, než dorazila posádka přivolaného sanitního vozu.

Málo známou skutečností je i přítomnost prudce jedovatých brouků v naší přírodě. Majka fialová (*violaceus marsch*), Puchýřník lékařský (*Lytta vesicatoria*) a Drabčík břehový (*Paederus litoralis*) obsahují ve svých tělech jed (cantharidin), který svou prudkostí snese smělé srovnání i z tropickým jedovatým hmyzem. O účinnosti jedu svědčí fakt, že velké zdravotní problémy vyvolá již jen olíznutí prstů, kterými jste brouka drželi. I stopové množství působí zhoubně na ledviny. Nejvyšší koncentrace jedu se nachází v hmyzích krovkách, ale celé tělo brouka se dá označit jako prudce jedovaté. Z krovek se dá toxin poměrně snadno vyextrahovat a poté zkoncentrovat tak, aby se dal v malém množství naplnit například do dutiny kulky devítimilimetrové pistole. Zásah podobně upraveným projektilem je osudný.

Dnes se již cestování meze nekladou. V exotických zemích může kdokoliv vlastnoručně odchytnout, nasbírat nebo za pár dolarů zakoupit prakticky kteréhokoliv jedovatého živočicha nebo rostlinu. Převezení do jakékoliv jiné země je snadné i přes pohraniční kontroly. Celníci se zaměřují na drogy, pašované zboží a zbraně. Jedovatý materiál uschovaný třeba v zubní pastě kontrole s jistotou unikne. Otrava oběti exotickým jedem značně zkomplikuje možnost její záchranu. Ke smrti většinou dochází dříve, než se lékařům podaří použítý jed vůbec identifikovat. I pokud se to podaří, je jen malá pravděpodobnost, že budou mít v nějaké středoevropské nemocnici protijed na jed živočicha pocházejícího někde ze středomoří.

Laikům neznámý je také fakt, že jed má ve svém těle i tak mírumilovný tvor, jako je kráva. Hovězí nadledvinky obsahují tak silnou koncentraci pro člověka jedovaté látky, že zkonsumování jídla připraveného z nadledvinek končí těžkou otravou a smrtí.

Pro úplnost musím zmínit i jedy na bázi biologických organismů. Jedná se o materiály, používané jako

biologické zbraně a jejich improvizovaná výroba patří spíše do arzenálu teroristů. Prudce nakažlivé a smrtící bakterie se dají sehnat poměrně snadno. V dnešní době zahraničních služebních cest a exotických dovolených není problém se nenápadně přesunout i do míst, kde jsou stále vysoce aktivní nebezpečné nemoci. Odebrat vzorky bakterií od nemocných zvládne snadno i proškolený laik a každý nemocný tuto proceduru rád podstoupí za úplatek, na naše poměry zanedbatelný. Není nutno snad ani zdůrazňovat, jak ničivě mohou působit bakterie třetího světa na nevyklé Evropany.

Není problém ani podplatit špatně placenou zdravotní sestřičku na infekčním oddělení, aby provedla stěry sliznic exotickému pacientovi s vážným onemocněním. Takto získané bakterie se už dají snadno namnožit i v "domácích" podmínkách. Použit k tomu lze levný improvizovaný inkubátor a jako živná půda pro smrtící bakterie oploďná slepičí vejce. Například stále živé spory antraxu lze také získat z půdy v místech, kde před desetiletími fungovaly stáje či jatka pro dobytek. Antrax se do půdy dostal z jejich trusu. To ani nemluvím o stále aktivních bacilech pravých neštovic, cholery a dýmějového moru, které se neustále nacházejí ve spouště středověkých hromadných hrobů obětí tehdejších epidemií, na jejichž umístění se dávno zapomnělo.

I čerstvý trus dobytka obsahuje tak obrovské množství nebezpečných mikroorganismů, že se dá i v surovém stavu označit za bojový prostředek. Již před mnoha staletími vyvinuli japonští ninjové úžasný biologický produkt, který pak používali k opožděné likvidaci svých nepřátel. Jednalo se o jed, který vznikl úpravou výluhu koňského lejna, smíchaného z lidskou krví, pokud možno stejné skupiny, jakou měla potenciální oběť. Výsledný produkt obsahoval obrovské množství vysoce zaktivizovaných bakterií tetanu, což je smrtelná nemoc. Bakterie byly tak agresivní, že k usmrcení stačilo jen malé bodnutí tenkou jehlou, která byla před tím v jedu namočená. K smrti však došlo až asi za dva nebo tři týdny po bodnutí, kdy se bakterie v těle oběti dostatečně namnožily a tetanus propukl s neobvyklou silou. Speciální a přesto jednoduchý postup aktivizace bakterií (který z pochopitelných důvodů neuvedu) zaručoval, že onemocnění propukne i pokud oběť v minulosti prodělala běžné očkování proti tetanu. Tento příklad je snad nejklasičtějším příkladem otrávení oběti způsobem, při němž i lékař označí smrt za nešťastnou náhodu, nebo prostě následek nemoci. Ještě dnes si tímto způsobem vyřizují účty vězňů v zapadlých věznicích méně pokrokového světa a následná úmrtí vedení věznic rádi odepíší jako následky onemocnění. Nikdo nechce oficiální problémy. Svého času se tento způsob poprav spolupovězňů stal v amerických kriminálech tak známou věcí, že vězňové byli preventivně přeočkováváni mnohem silnějšími vakcínami, než běžná populace.

Ovšem i násilná smrt může mít mnoho podob. Prosté stisknutí spouště zbraně nebo podání jedu často nestačí. Z mnoha důvodů je často potřebné, aby oběť skonala způsobem, ze kterého nebude na první pohled patrné cizí zavinění. I na to samozřejmě existují postupy.

Pro klasické popravy zajatých nepřátel používaly mafiánské skupiny velké mrazící vozy. Oběť prostě vstřčili dovnitř a zapnuli chlazení na maximální výkon. Po určité době se dostavila smrt podchlazením, která nezanechává na těle viditelné stopy. Mrtvola se pak někde pohodila a lékaři byli při pitvě s určovaním příčiny smrti bezradní. Několikrát se však stalo, že inteligentně uvažující oběť si ještě před svou smrtí vyškrábala do vlastní kůže (na skrytém místě těla) nějaké informace schopné vrahy prozradit. To je dobré na těle zkontrolovat. Často se popravy v podsvětí uskutečňují tak, aby vše ukazovalo na nešťastnou náhodu. Pokud oběť bere drogy, je nejsnadnější jí aplikovat smrtelnou dávku. Pitěvní diagnóza - klasické předávkování. Ale zabijáci jsou většinou nasazováni proti lidem, kteří drogy neberou. Feták je sice snadný, ale většinou zcela bezvýznamný cíl.

Populární a snadno proveditelné je kamuflování smrti jako utopení. Dostatečně silný muž (nebo dva) utopí svou oběť za patnáct sekund. Jakmile má oběť hlavu pod vodou, stačí už jen bolestivý chvat nebo dloubnutí, aby prudce vykřikla. Okamžitě následuje mimovolné nadechnutí. Už první nadechnutí vody do plic vede k bezvědomí a zástavě dýchání. Je však nutné si uvědomit, že při podezření na násilnou smrt se provádí i chemický rozbor vody z plic oběti. Je pak trapnou chybou, pokud mrtvola vytažená někde z řeky má plné plíce chlorované vody z bazénu.

Poněkud složitější, ale proveditelné je i kamuflování úmrtí coby následku požáru. Některé materiály, zejména plasty, tvoří při hoření vysoce toxické zplodiny, které se svojí jedovatostí dají srovnat s

kyanidem. Není problém nechat spoutanou oběť nadýchat těchto zplodin například v neprodyšně uzavřeném plastovém pytli. Při dostatečné koncentraci přichází smrt během několika minut. Mrtvola se následně přemístí do objektu, kde je založen požár. Při pozdějším vyšetřování ukazuje vše na tragickou náhodu.

S toxickými zplodinami hoření souvisí i další varianta. Jeden z typů plastu tvoří při nedokonalém spalování zvláště silný jed. Jeho účinnost je tak vysoká, že jí lze využít k výrobě otrávené cigarety. Stačí přejet špičkou nože po kusu plastické hmoty, čímž se odškrábne z materiálu tenká špóna. Ta se opatrně vsune do tabáku v cigaretě. Pak stačí jedno-dvě mocnější potáhnutí. Než si kuřák uvědomí, že cigareta nechutná, jak by měla, absorbují jeho plíce vysokou koncentraci jedu, který přechází okamžitě do krve. Účinky se projeví v řádu sekund a mají podobu prudkého stažení drobných cévek spolu s těžkým bezvědomím. Velmi pravděpodobná je i zástava dechu a snad i potíže se srdeční činností. Smrtelný účinek není stoprocentně zaručen a fakticky závisí na odolnosti toho kterého člověka. Bezvědomí však nastává vždy. Pokud si chce oběť zakouřit například při jízdě autem, není třeba následky příliš rozebírat. Plast, který má takto smrtící účinek je poměrně snadno dostupný a v městském prostředí se vyskytuje často. Toxikologičtí odborníci, ale i hasiči jej znají, i když možná ne právě v tomto smrtícím využití. Jeho zneužití je tak snadné, že si prozrazení složení nedovolím ani já v tomto článku...

Jelikož se již od mládí aktivně zajímám o bojová umění, bylo pro mě z celého kurzu asi nejzajímavější studium smrtelných technik boje beze zbraně. Karatisté vědí, jak snadné je zabít člověka. Na to, abyste dokázali někoho zabít úderem nebo kopem vám v zásadě postačí jen několikátý denní zácvik. Lidské tělo je velmi zranitelné a křehké, pokud víte kam udeřit. Rozhodně neexistují žádné tajemné techniky či triky, na jejichž údajné znalosti lákají nové žáky některé nereseriozní školy bojových umění. Veškeré umění boje beze zbraně (jakož i jakékoliv jiné bojové znalosti) se musí poctivě vydřít častým a tvrdým tréninkem. Ale o tom jsem psát nechtěl.

Pokud dojde k zavraždění oběti člověkem ovládajícím bojové umění, zjistí to policisté poměrně snadno. Prozradí to zranění a poškození těla charakteristické právě pro karatistické (či jiné) údery. Osobně mě tenkrát velmi zaujalo, že existují i techniky boje vyvinuté speciálně pro utajené zabijáky. S pomocí nich lze dosáhnout velmi věrohodných zranění, imitujících nešťastné náhody. Tyto věci se ve školách bojových umění neučí, jelikož zkrátka nejsou potřeba. Filozofie sebeobrany a neútočení, preferovaná ve střetném boji západní civilizací, prostě nepovažuje za nutné cvičit techniky, které umožní zabít protivníka tak aby to vypadalo jako nehoda. S vývojem těchto bojových technik začala za druhé světové války japonská armáda, kde mělo karate dlouhou tradici. Základy položilo již pradávnné ninjutsu, v němž byly některé původní techniky velmi ofenzivní. Od japonských instruktorů převzal velmi hladově dosavadní zkušenosti ruský Specnaz. Ve výcvikových centrech uprostřed anonymních kasáren byla tato černá součást boje holou rukou mohutně zdokonalována, až vzniklo určité množství vyseparovaných technik se stoprocentní mírou účinnosti. Morálně neospravedlnitelné je, že k bojovým testům bylo používáno vězňů z mnoha kriminálů. Nicméně právě tato skutečnost umožnila přivést vše k dokonalosti. Takto školení zabijáci Specnazu či KGB působili v dobách studené války všude po světě, kde bylo nutné odvést špinavou práci. Možná by stálo za zamyšlení, kolik tehdejších nehod se smrtelným zraněním nebylo způsobeno jen neopatrností nebo osudem.

V použití vraždících technik se opět nejedná o žádné složitosti, ale víceméně snadné pohyby. Použitelnost je podmíněna nutností naprostého nadřívání technik až na hranici reflexů. To vyžaduje mnohonásobná opakování v počtech jdoucích skutečně do tisíců. U oběti jsou předem předpokládány určité reakce a reflexy, podmíněné neměnnou mechanikou stavby lidského těla a známých reakcí nervových zakončení. Trochu to vzbuzuje paralelu s nyní moderním americkým způsobem boje SCARS, ale techniky jsou jiné. I když je pravda, že jsou často předpokládány a využívány shodné reakce protivníkovy těla. Konkrétní techniky popsat nelze. Lidé, co se s nimi seznamují, dodržují nepsanou dohodu o jejich nešíření mezi civilisty. Jedná se zkrátka skutečně jen o okrajovou a špinavou záležitost, jejíž zveřejnění by nepřineslo žádný klad pro lidstvo. Přínos pro možnosti sebeobrany by byl jen mizivý, jelikož již existuje spousta různých bojových stylů s bezpočtem technik, které umožňují likvidaci protivníka přímo, snadněji a s větší jistotou. Pro vlastní obranu se netřeba učit podobně zbytečné nekalosti. V praxi by pak s těmito vědomostmi mohl těžit spíše jen svět zločinu. I tak je pravděpodobné, že dříve či později se najde parchant, který to začne za peníze učit kohokoliv.

Na následujících obecných příkladech se budu snažit demonstrovat, že se skutečně nejedná o žádné kouzelné tajemnosti. Všichni nadržení potenciální zájemci mohou zjistit, že vlastně ani není o co stát a nutnost důsledně přesného a stoprocentního nadřilování pohybů vyžaduje tolik času a sil, že to nevyváží efekt použitelný v běžném životě.

Velká většina akcí je vedena na hlavu. Vychází to ze zranitelnosti této oblasti a asi nejspolehlivější možností rychlého usmrcení oběti. Používají se nečekané porazy, ze stoje, za chůze, v běhu..., kdy je oběť sražena k zemi. Při pádu si většinou reflexivně chrání rukama obličej nebo se snaží pád utlumit. Při správném provedení udržuje zabiják neustálý kontakt s tělem padající oběti s pomocí rukou, při čemž má možnost ji těsně před dopadem prudce natočit nechráněnou částí lebky proti tvrdé překážce, případně ještě přiloženou dlaní prudce urychlit pohyb dopadající hlavy. Tento součet vzájemných pohybů a sil vyústí při kontaktu s překážkou v takovou razanci, že skořepina lebky se může úplně roztříštit. Jak to popsal jeden instruktor (údajně z vlastní zkušenosti). "Vaše dlaň na protivníkově hlavě má najednou pocit, jako by držela poloprázdný míč. Hlava se prostě jen změní v měkký kožený obal, v němž se volně pohybují kusy lebky a kašovitá hmota mozku." Velmi devastující jsou zejména techniky používané na schodech.

Při dokonalém zvládnutí se dá těmito způsoby obět usmrtit i na rušné ulici. Celá akce trvá jen desetiny sekundy. Nic netušící lidé dívající se třeba i přímo na čin mají nezvratný dojem, že viděli jak oběť sama nešťastně zakopla a náhodou procházející člověk (zabiják) se ji pokusil neúspěšně zachytit. Smrt nastane poraněním hlavy po nárazu hlavy na chodník, zeď budovy, zábradlí, atd.

Snadnější varianta se dá uplatnit pokud zabijákův čin nikdo nevidí. Znenadání popadne nic netušící oběť a nasadí jí některý z vybraných chvatů. Bolestivým podnětem je oběť zcela paralyzována a zabiják si s jejím tělem může dělat prakticky co chce. Dobře nasazenou páku na končetinu či silným tlakem na citlivá místa je oběť donucena k prudkému předklonu, záklonu či jiné dynamické pozici. Z ní je pak vlastní neúmyslnou svalovou kontrakcí, mocně urychlenou zabijákovou pomocí přímo katapultována proti tvrdé překážce. Místo nárazu je opět nejčastěji hlava, ale může se jednat i o jiné zranitelné části těla oběti, kde lze nárazem vytvořit smrtelné zranění.

Pokud oběť leží na zemi na zádech, není nic snadnějšího ji prudce zatáhnout dopředu a nahoru za vlasy, až dojde k bolestivému natažení zadních krčních svalů. To u oběti automaticky vyvolá protitah krčních svalů zpět. Pak bleskově přejde zabiják z tahu za vlasy na prudký tlak, spíše úder na čelo oběti. Dojde k prudkému nárazu hlavy na podložku a zlomeniny spodiny lebeční.

Pákové techniky a bolestivé chvaty mají vůbec všeobecně rozsáhlé použití. Při nasazení chvatu a překrytí očí oběti druhou rukou se tato stává zcela dezorientována. Jedinou její snahou je nezvyšovat si zbytečnými pohyby pociťovanou bolest. Zvyšováním tlaku se dá s obětí snadno manipulovat, nechat zaujmout různé polohy či libovolně odvádět. Dezorientovaná oběť se dá samozřejmě bez velkého úsilí a s přispěním jejich vlastních svalů, prohodit oknem, vyhodit z balkonu nebo strčit třeba pod vlak.

Pokud oběť jezdí ráda na kole nebo kolečkových bruslích, případně provozuje jiný podobný sport, dají se nakamuflovat velmi efektní smrtelná zranění, pro tyto sporty typická. Uvedením těla oběti do specifické pozice spolu s mocným dupnutím na hrudní koš, se způsobí těžká zlomenina několika žeber, jejichž ostré konce proniknou až do plic a srdce. Velmi snadná je i kombinace pákového chvatu spolu s úderem do určitého místa paže, který způsobí, že pažní kost praskne, vytvoří otevřenou zlomeninu a zároveň svým ostrým koncem přetrhne pažní tepnu. Něco podobného lze způsobit i na noze, ale tam to chce již více síly. Přetržení velké tepny a smrtelné krvácení lze způsobit i vlnením klíční kosti pod určitým úhlem. Další, poměrně jednoduchou věcí může být tlakem na citlivé místo přinutit oběť vypláznout jazyk. Ten pak zabiják uchopí s pomocí kapesníku nebo cípu nějaké látky (holými prsty by to klouzalo) a tahem jazyk co nejvíce vytáhne z úst oběti. Následným silným úderem do její spodní čelisti dojde k překousnutí jazyka. To má za následek silné krvácení a téměř okamžitý traumatický šok, spojený s bezvědomím oběti. Při určité poloze hlavy se pak tato zadusí vlastní krví. Při nálezu mrtvolky vše ukazuje jen na tragickou nehodu na kole, kdy si oběť sama překousla jazyk při havárii. Možností a způsobů je mnoho. Strašlivá účinnost je v jednoduchosti.

Lidské smysly okolostojících se dají snadno oklamat a nic netušící oběť může zabiják zabít před očima mnoha lidí, kteří mu později s čistým svědomím dosvědčí, že naopak oběť jej sama napadla a nešťastnou náhodou došlo k jejímu usmrcení. S využitím vrozených reflexů a reakcí těla, které má bez výjimky každý člověk stejné, může zabiják strhnout oběť na sebe, se současným nenápadným tlakem nebo úderem na konkrétní místa. To u oběti okamžitě vyvolá obranou reakci s touhou vymanit se a zbavit bolesti, která právě vzhledově působí, jako by oběť útočila na osobu zabijáka. Pokud ještě zabiják vydechšeně křičí "pomóóc, nechte mě..." je iluze napadení dokonalá. Potom jakoby v zápalu boje spadne dvojice na zem, při čemž se oběť "nešťastnou náhodou" narazí hlavou na dlažbu, roh domu, nebo vletí obličejem do skla výlohy. Na místě zůstává jeden smrtelně raněný a zabiják, který dál úspěšně hraje oběť nečekaného a prudkého napadení.

Tento rozsáhlý bojový soubor obsahuje i postupy jak bezproblémově zlikvidovat lépe vycvičeného soupeře. Zejména v bezpečnostních složkách je mnoho profesionálů, kteří cvičí bojová umění velmi tvrdě a na vysoké úrovni. V klasickém střetu má protivník proti takovému bojovníkovi často jen malou šanci. Přesto je likvidace snadná. Jelikož se předpokládá střet s členem bezpečnostních sil, nepřichází příliš v úvahu možnost, že by tento zaútočil sám od sebe, nevyprovokovaně nebo zákeřně. Vždy se bude jednat o akci v rámci služebního zákroku nebo pro něj sebeobránná situace. A tady se pro zabijáka skýtají přímo neuvěřitelné možnosti snadné likvidace soupeře. Je to hlavně o psychologii, řeči těla a následných vrozených reakcích a reflexech soupeře. Zabiják může zvolit konkrétní dobu a provedení útoku s pomocí technik, které bývají neúspěšné jen zřídkakdy. Slovně se to dá popsat jako paralyzování nebo likvidace protivníka dříve, než stačí zareagovat na vznikající bojovou situaci a použít svůj, mnohdy kvalitnější, výcvik. Celé se to popisuje značně složitě, avšak v reálu má celá akce většinou trvání v řádu desetin sekundy, ... a je skončeno. Může to vypadat téměř neproveditelně, ale pro zabijáka s jednoduchou, avšak dokonale nadřilovanou technikou je to snadné. Dokonalá akce je vždy rychlejší než dokonalá reakce. Účinnost není v nějakých tajemných postupech nebo neznámých úderech. Vždy se jedná jen a jen o jednoduché a obecně známé věci. Zásadní rozdíl je však v přístupu k jejich učení a v naprostém a zcela neoddělitelném provázání s psychickým pozadím a tzv. řečí těla. Například dobře cvičený bojovník je schopen zpozorovat a bleskově vykrýt protivníkovu útok. Jeho tělo však takto nezareaguje, pokud je s pomocí smyslů "přesvědčeno", že to, co protivník provádí není útok, ale třeba nechtěný pád či bezvýznamná šoková reakce. Skutečnou sílu útoku pozná až po zásahu některé své zranitelné zóny, kdy je však na krytí již pozdě. Konkrétní postupy uvádět nebudu, jelikož je to nad rámec informací tohoto článku.

Další a hodně významnou odborností v zabijáckém kurzu je výcvik v ovládnutí osobních motorových vozidel. Kromě klasické rychlé, taktické jízdy se všemi těmi smyky a otočkami, se zaměřuje pozornost na využití aut jako možné zbraně. Usmrcení vozidlem patří snad k nejčastější příčině úmrtí v civilním životě, proto nelze pominout vhodnost auta také k zabítí případné oběti. Při střetu s autem nemá chodec prakticky šanci. Zdaleka však nestačí jen do jdoucího člověka nečekaně narazit. Pokud má být oběť spolehlivě usmrcena, jedná se docela o vědu. Řidič - zabiják může zcela zásadním způsobem ovlivnit, zda oběť nárazem např. odhodí na jinou pevnou překážku, srazí dolů pod kola nebo nabere tak, aby přeletěla přes střechu a za auto, kam na ni může ještě nacouvat. Vše ovlivňuje více faktorů:

Výběr vozidla - jiný účinek má při nárazu nízký sportáček, jiný limuzína a zcela jiný velká dodávka.

Rychlost - Ne vždy platí, že čím vyšší rychlost tím rozsáhlejší zranění. Náraz sportáku ve stokilometrové rychlosti může oběti pouze zlámat nohy a odhodit ji do měkkého příkopu. Naopak dodávka při čtyřicetikilometrové rychlosti oběť srazí před sebe na vozovku, kde ji následně přejede.

Poloha oběti - Je velký rozdíl zda je oběť v okamžiku nárazu k vozidlu otočena čelem, zády nebo bokem. Vyplývá to už z mechaniky lidského těla, směru ohýbání jednotlivých kloubů, vzájemné tuhosti tkání, atd. Řidič má v mnoha případech možnost polohu oběti korigovat výběrem místa střetu, nebo třeba slabým zatroubením, po kterém se oběť těsně před nárazem otočí.

Taktika nárazu - na oběť lze narazit středem předku vozidla, rohem blatníku, přirazit ji ve smyku bokem auta ke zdi, srazit otevřenými dveřmi, atd. Specifické je i ovládnutí vozidla těsně před a při nárazu.

Například prudké, intenzivní a krátké sešlápnutí brzdového pedálu přidá k přímému pohybu auta ještě prudký pohyb "čumáku" dolů a následně nahoru tak, jak reaguje pérování vozu. Dokonalým načasováním tohoto pohybu se dá dosáhnout sražení oběti pod kola, nebo naopak odmrštění do protisměru pod přijíždějící auta.

Taktika přiblížení - V akčních filmech je často ukazován dramatický a zcela nesprávný příjezd vozidla, jehož řidič má v úmyslu někoho srazit. Prudká akcelerace a změna směru, pištění pneumatik, to vše jsou sice efektní věci, které však na auto upozorní lidi ze širokého okolí. V reálu by si tímto způsobem jízdy zabiják zařídil spousty nepříjemných svědků. Nutností je zcela opačný postup. Klidná jízda s rovnoměrnou rychlostí, příjemný výraz řidiče s očima upřenýma dopředu, kdy je oběť sledována pouze periferním viděním. Jen tak je možno se nenápadně vozidlem přiblížit k oběti, aniž by začala tušit nějaké nebezpečí a ukryla se za překážku. Teprve pak, na posledních několika metrech prudké stržení volantu, vyjetí na chodník - je li to nutné, a sražení oběti. Jen takováto akce má naději na úspěch a zaregistruje ji pouze nejbližší okolí. Vše může vypadat jako běžná nehoda. Dokonce se staly i případy, že si lidé v bezprostředním okolí žádné kolize nevšimli a policistům nedokázal později nikdo věrohodně popsat typ vozidla nebo jen přesný čas srážky.

Součástí výcviku byla i výuka takzvané bojové jízdy, při které se osvojují účinné techniky pro sražení nebo vytlačení cizího vozidla ze silnice. Oproti zažitým představám není k této činnosti vůbec potřeba extrémně silné, rychlé nebo těžké vozidlo. Většina postupů šla snadno provést i s obyčejným Favoritem. Zásadně nejdůležitější jsou zkušenosti a praxe řidiče, který vše dokáže v pravý čas a s chladnou hlavou uplatnit.

Jednoho dne jsem jel na delší cestu za nějakým vyřizováním právě s instruktorem, který použití vozidla a bojovou jízdu v kurzu vyučoval. Zapředli jsme zajímavý rozhovor o různých možnostech a fintách. Byl to zkušený starší chlap, zřejmě s velkými operačními zkušenostmi. Po nějaké době začal také vzpomínat a popisovat konkrétní případy. Mluvil jen obecně, ale došlo mi, že mluví taky o své minulosti. Mluvili jsme o akcích v Evropě. Dle jeho tvrzení bylo zabito na objednávku mnoho lidí i v Česku. Zeptal jsem se jak asi vysoké číslo znamená slovo "mnoho", například za posledních pět let. Při vyslechnutí odhadnuté cifry (nechám si ji raději pro sebe) jsem nasucho polkl, ale hned i nadnesl pochybnost. V televizních zpravodajstvích občas sice proběhnou šoty o záhadných úmrtích a podezřelých nehodách, ale jedná se spíše o ojedinělé případy. Na to mi řekl:

"Nenech se mýlit kamaráde. Spousta těch úmrtí se statisticky rozpustí v běžných autonehodách. I nájemná vražda se dá snadno provést, aby jako autonehoda vypadala."

Zapochyboval jsem, že po tom musí zůstat spousta důkazů, na které policie přece přijde. Nevím..., pokažené brzdy, jiné závady, nebo co já vím... Odpovědí mi byl jen chápavý úsměv.

"Jde to provést mnohem jednodušeji. Jestli chceš, řeknu ti, jak se to dělá."

Samozřejmě jsem chtěl a tak se instruktor rozpovídal.

Zabiják si na druhém konci republiky najme na několik týdnů vhodný starší vůz z půjčovny se silnějším motorem a velkým předním plastovým nárazníkem. Poté navštíví jedno z mnoha vrakovišť, kde levně koupí další přední nárazník na totožný typ vozu, jaký si půjčil. Pak se přesune do oblasti, kde bydlí jeho oběť, aby ji mohl pár dní sledovat a zjistit zvyky. Pokud oběť jezdí pravidelné trasy autem, je její případná likvidace velmi snadná. Pokud ne, bude ji nutné v den "D" k jízdě autem vylákat. (Lze to provést mnoha způsoby. Například rozrušený telefonát do zaměstnání, "...prosím přijďte tam a tam, vaše dítě mělo nehodu...", udělá z psychikou budoucí oběti své.) Příležitostně také odcizí z některého místního vozu dopravní značky, které prozatím uschová.

V den akce přemontuje na svém autě nárazník a přidělá kradené značky. S takto anonymním vozem nenápadně pronásleduje svou budoucí oběť až k místu, které vybral na zinscenování nehody. Jakmile se vhodný úsek přiblíží a v dohledu není žádný svědek, dojede zezadu natěsno vůz oběti. Žádný tvrdý náraz zezadu, ale jen plynulé dojetí a přitisknutí středu vlastního předního nárazníku na pravou stranu zadního

nárazníku oběti. Pak prudká akcelerace spolu s mírnou zatačkou vlevo, což vyvine silný tlak na zád' pronásledovaného vozu. To má za následek jeho nečekaný smyk, nasměrování předku mimo vozovku a nakonec sjetí ze silnice. Zabiják musí samozřejmě v pravou chvíli prudčeji přibrzdit, aby do předního přetáčejícího se vozu nenaboural.

Vůz oběti havaruje, přičemž jsou následky úměrné rychlosti, konstrukci vozu a místu kde vůz havaroval. Pokud jel vůz rychleji než 80 km/h a oběť nebyla připoutaná, je velmi pravděpodobně, že při havárii zahyne. Ve více jak polovině případů se tak nestane. Zabiják samozřejmě zastaví a jde se přesvědčit. Pokud oběť nezahynula, je třeba práci dokončit. Možností je více. Zcela v duchu akčních filmů je zapálení benzínu z poškozené nádrže. Smrt v plamenech přichází během okamžiku. V praxi se tento způsob nevyužívá, jelikož hořící auto přitahuje pozornost na velkou vzdálenost.

Bud' to se oběti zlomí chvatem vaz nebo prostě prorazí lebka nějakým předmětem. Další alternativou je proříznout některou z tepen oběti střepem skla nebo kusem plechu. K vykrvácení dojde za pár minut. Vše jsou to zranění naprosto obvyklá při každodenních dopravních nehodách. Po určité době je nehoda objevena. Na místo dorazí sanitní vůz a výjezdová skupina dopravní policie. Lékař konstatuje smrt a po zběžné prohlídce je sepsán protokol o dopravní nehodě, jakých řeší policisté denně desítky. Nikoho ani nenapadne, že by se mohlo jednat o vraždu. Případné mírné poškození zádě vozu nikoho ani nezaujme a bude přičítáno prostě havárii. Bystře uvažující detektivové a objevení nenápadných stop zločinu se skutečně vyskytuje pouze v detektivkách.

Po úspěšně skončené akci zabiják namontuje na vůz původní nárazník a ten starý někde vyhodí spolu s kradenými značkami. I kdyby zůstaly na havarovaném voze stopy po kolizi a někdo si jich přece jen všiml, stejně nedokážou testy určit konkrétní vůz, který je způsobil. Do půjčovny vrátí auto nepoškozené a v původním stavu. Pokud by se vyskytl svědek, pamatující si typ a (falešnou) značku vozu, stejně je prakticky nemožné tento anonymní vůz někde objevit.

Po odvyprávění tohoto postupu jsem musel uznat, že je to jednoduché, proveditelné a asi i funkční. Přesto jsem si neodpustil naivní dotaz.

“A vážně se to takhle používá?”

Odpověď jsem dostal zase s úsměvem.

„Co myslíš kamaráde, jak asi umřel ten váš Dubček?“

V tomto článku jsem často používal názvy jako zabiják a nájemný vrah. Někomu to může znít děsivě jinému romanticky. Použil jsem ta slova záměrně, jelikož přece jen výsledný text poněkud popularizují a činí záživnější. Lidé, kteří tuhu činnost vykonávají (nebo se pro ni cvičí) sami sebe zabijáky nenazývají. Je to pro ně prostě jen špinavé poslání, nutná práce, pro jejíž vykonání zřejmě vznikl závažný důvod. Často se může jednat o odstraňování bezprostředně nebezpečných teroristů nebo zločinců, kteří jsou běžnými justičními prostředky nepolapitelní. "Zabijáky" rozhodně netvoří nějakí morbidní psychopati, kteří by z toho měli snad požitek. Skoro vždy jsou to zodpovědní lidé se smyslem pro povinnost, kterým je jedinou vnitřní omluvou jejich činnosti ochrana a služba vyšším zájmům. Ve své vlastní hantýrce se označují prostým a nic neříkajícím názvem "operační".